

A „ZÖLD KÖNYVEK”

„Magyarország erdőgazdasági tájainak erdőfelújítási, erdőtelepítési irányelvei és eljárásai” keletkezésének, továbbfejlesztésének körülményei és eredményei

Az FM Erdészeti Főigazgatóság vezetője 1954-ben kezdeményezte e szervezeti egység kiválását a Minisztériumból, aminek nyomán az 1040/MT határozat szerint megalakult az Országos Erdészeti Főigazgatóság, mint főhatóság, melynek 101 fős szervezetében az erdőművelési osztály vezetésére kaptam kinevezést.

Ami az erdőművelés elméleti kérdéseit illeti, az 1949-58. közötti időben megjelent erdőművelési jellegű utasítások általános fogalmakat, alapelveket, ajánlásokat, keretutasításokat tartalmaztak.

1954-ben jelentős változást hozott e téren Babos Imre „Magyarország táji erdőművelésének alapjai” című könyve, melynek előszavában Kreybig L., Kosuth díjas akadémikus írja a következőket: „A munka a magyar erdészeti szakirodalom újszerű alkotása. Utat mutat és lehetővé teszi, hogy az erdőművelés eddigi – differenciálást nélkülöző – országos egységes irányelveit a valósághoz jobban alkalmazkodó, az erdőgazdasági tájakon alapuló irányelvekkel cserélhessük fel. A geomorfológiai és földrajzi tájak, valamint az erdőgazdasági tájak határvonalai gyakran egybevágóak. Ez érthető, hiszen az erdőgazdasági tájakat, tájcsoportokat az erdőtenyésztésre legfontosabb földrajzi, éghajlati és hidrológiai jellemzők figyelembe vételével alakítják ki. Egyedül a kellő részletességgel elkészített termőhely-térképezés teremtheti meg hazánkban a tervező erdőgazdaság számára a megnyugtató biztonságot.”

A Babos féle könyv erdőgazdasági tájakat leíró része irányt mutat az éghajlati jellemzőkre, a genetikai talajtípusok rendszerére épült talajleírásra, az agrotechnika alkalmazására, a fajok távlati területarányára, a kialakítandó állománytípusok megválasztására és szerkezeti telepítésére, természetes felújításokra és a vágásérettségi korokra vonatkozóan. A tájakon belül a helyes módszer megválasztása a helyszínen tervező erdőművelő feladata. Az eljárások további mélyítése e termőhely-térképezéstől várható, amelyhez a tájak kialakítása a keretet szolgáltatja csupán.

A fentiek szerinti erdőművelési, -fejlesztési feladatok végrehajtásához 1955-ben első kiemelkedő feladatom volt a háromfős erdőművelési csoportok megszervezése, élükön a csoportvezető kiválasztása és kinevezése.

Az erdőgazdálkodás elméletének terén újabb eredményt jelentett Majer Antal „Erdőtípus csoportjaink és erdőgazdasági hasznosítása” című cikk, mely az Erdészeti Kutatások című lap 1956/4. számában jelent meg, mint egyfajta tervezet az erdőtípológia szélesebb körű gyakorlati bevezetésére. A szerző fő megállapítása a következő: „Helyes, ha erdőtípológia rendszerünket az elméleti tudományok, elsősorban a termőhely-ismeret (ökológia) és a növény-társulástan (fitocönológia) széles alapjaira helyezzük. Igyekeztem a hazai és a külföldi munkákat megismerni, hasznosítani és elkészíteni a mellékelt hazai erdőtípus-csoporttáblázatokat. Ezeket hazai hasznosításra adom át.”

Ugyanebben a lapszámban látott napvilágot Babos I.: „Homoki termőhelyláncok: a termőhely-típológia alapja” című tanulmánya is.

Az erdőtípológia szélesebb körű bevezetésére tett Majer tervezetét és javaslatot a sors ajándékának tekintetem. 1957. január-februárban Fila József főosztályvezetővel több alkalommal megtárgyaltuk a Majer-féle erdőtípológia és a Babos-féle termőhely-típológia szélesebb körű gyakorlati bevezetésére vonatkozó tervezeteket. A megbeszélésünk eredményeként célul tűztük ki, hogy erdőgazdasági tájbeosztásra alapozott erdőtípusonként és termőhely-típusokként rendszerezett erdőtelepítési eljárásokat és technológiákat kell kidolgozni, egyrészt az erdőtípológia, másrészt – ahol nincs erdő – a Babos-féle termőhely-típológia alapján.

Megbeszélésünk eredményeként zöld utat kaptam mindenek beindítására. Az erdőművelési csoportvezetők szokásos tavaszi értekezletén (Dunántúli, Sikkvidéki, Észak-magyarországi) vitára bocsátottam a Babos-féle tájhatárokra alapozott Majer-féle erdőtípológia és a Babos-féle termőhely-típológiai ismeretek alapján az erdőfelújítási és -telepítési irányelvek, eljárások kidolgozását. A csoportvezetők a munka végrehajtását anyagi ellenszolgáltatás nélkül vállalták. Ekkor bejelentettem, hogy a tavaszi erdőművelési munkák befejezése után erdő- és termőhely-típológiai elméleti és gyakorlati tapasztalatcsere keretében továbbképzést tartunk. Ennek megfelelően 1957. május 13-24. között, Huszárokélopustán – az erdőművelési

csoportvezetők részvételével – megvalósult az erdő- és helytípológiai elméleti és gyakorlati továbbképzés, amelyen előadóként működtek közre az Erdészeti Tudományos Intézet munkatársai, Babos Imre, Járó Zoltán, Majer Antal, Tallós Pál, Tóth Béla, Tóth Imre, Szodfridt István. (Ez a képzés később megismétlődött 1961. május-júniusában Budapesten, előadóként a fent említettek szerepeltek, résztvevők voltak a Buda-vidéki Erdőgazdaság, továbbá az erdőművelési csoport tagjai, erdőgazdasági felügyelők, erdőrendezési felügyelők, erdőrendezési főmérnökök, erdővédelmi felügyelők, OEE, OEF., majd 1963. május-júniusában az erdőgazdaságok területén, az erdészetvezetők, műszaki előadók, kerület vezető erdészek részvételével, ahol az előadók az erdőművelési csoportvezetők voltak.

1957-ben az erdőművelők megnyilatkozásai alapján „Erdőművelésünk termőhelyfeltárási alapokra való helyezése” címmel három évre szóló részletes feladat-, program- és ütemtervet készítettem, melyet 1958. elején átadtam az OEF vezetőinek.

Az erdőművelési csoportvezetők az „Erdőtípológiai útmutató” és javaslataim alapján 1960-61-ben elkészítették az erdőgazdaságra vonatkozó egységes táji előírásokat, javaslatokat és azt megküldték osztályomnak felülvizsgálatra.

Ez erdőművelési osztály a szükséges egyeztetések, kiegészítések és javítások után az anyagot az általam felkért és kijelölt szakbizottságokban résztvevő tudományos és nagy szakmai ismeretekkel bíró szakemberek elé utalta. A szakbizottságok felülvizsgálata után került sor a táji anyagok egyeztetésére és az erdőművelési csoportvezetőkkel való véglegesítésére.

Az ekként kialakuló „Zöld könyvek” nemcsak egységes szemléletet teremtettek, hanem lehetővé tették az erdőművelésünk átértékelését, az erdő életére ható törvényszerűsége mélyebb megértését. Ezzel egyidőben elkészült az erdőművelési új elszámolási rendje, mely a határozott technológiai előírásokkal, a fokozott ellenőrzésekkel, az évenkénti műszaki átvételek és az anyagi érdekeltség megteremtésével együtt gyors javulást eredményezett.

1965-ben a 10 év előtti 2,4 ha helyett már 1,6 ha erdősírtási munka elég volt 1

ha sikeres erdősítéséhez. A leírtak bővebben elolvashatók a „Zöld könyvek” Általános irányelveket tartalmazó 15-69. oldalán. Mindennek jogszabályi megjelenése volt a 14/1964. (Erdészeti Értesítő) OEF sz. utasítás a táji erdőművelés bevezetéséről.

A „Zöld Könyvek” (1963.) megjelenése kapcsán 1965-ben került sor az Erdőművelési-erdőtípológiai Kongresszus megrendezésére. A magyar eredmények jelentőségére mutatott rá Köstler professzor, a Müncheni Egyetem Erdőművelés Tanszéke egyetemi tanárának akkori nyilatkozata: „Örvendetes volt látni, hogy a magyar erdészet haladó irányvonalat képvisel, amelynek megvalósításában a termelési gyakorlat, a tudomány, az oktatás és a szakigazgatás szakemberei együttműködnek. Kiemelkedő a kidolgozott irányelvek közlésére és megvalósítására fordított szellemi és anyagi energia. Különösen értékes és jelentős az a kísérlet, hogy ennek az általános szemléletnek a tükrében az egész ország területén egységes irányelvek szerint alakítsanak ki termőhely feltérárási módszereket, erdőtipológiát. A rendelkezésre álló adatok, azok értékelése, feldolgozása, a bemutatott erdőképek azt a benyomást keltik, hogy fontos és alapos munka folyt mind a felvállalt feladatok, mind a gyakorlat alkalmazás előkészítését illetően.”

Szintén elismerte a „Zöld Könyvek” jelentőségét 1966-ban Dr. Simon Tibor, az ELTE Növényrendszertani és Ökológiai Tanszék egyetemi tanára a Botanikai Közlemények Könyvismertetésében.

1966 tavaszán kezdeményeztem Babos I., Járó Z. és Majer A. kollégáimnál az Erdőtípológiai Kongresszuson elhangzottak kiértékelését. Megbeszélésünk eredményeként vállalták 1967 év végéig elkészítik Járó Zoltán: „Erdészeti termőhelyértékelés rendszere”, valamint Termőhelytípusok és a célállományok kapcsolata, Majer A. : Célállományok jellemzése, Babos I. : Termőhelytípusok és a tájak kapcsolata dolgozatokat.

A célok és feladatok továbbgondolása mindamelllett nem maradhatott abba. A MÉM erdőművelési csoportja – Danzky, Bondor – az Erdőtörvény, a gazdasági irányelvek és az Erdőművelési Kongresszus tapasztalatai és kritikái ismeretében 1967-ben elemezte és értékelte az erdőművelés külföldi és hazai helyzetét, tendenciáit és a levont követ-

keztetések alapján körvonalazta a koncepciókat és célkitűzéseket. Eszerint az erdőgazdálkodás célja nem lehet más, mint tartósan és egyre nagyobb mértékben a lehető leggazdaságosabban biztosítani a társadalom számára, javára az erdő többoldalú hasznosításából fakadó termelési és szociális javakat. Kizárólag így érhető el, hogy az erdő a jövő nemzedék minden lehetséges igényét kielégítse.

Az erdőművelési csoport a következő konkrét célkitűzéseket fogalmazta meg. Egységes szemléleten alapuló, korszerű országos érvényű irányelveket, eljárásokat és technológiát magában foglaló „erdőművelési rendszert” kell kidolgozni. Tudományosan megalapozott, gyakorlatias és korszerű országos erdészeti terület termőhely minősítő és osztályozó rendszert kell kialakítani, ennek megfelelően tovább kell fejleszteni az 1963. óta érvényben lévő, a táji erdőművelés alapját képező erdő- és termőhely-típológiai rendszert és kötelezővé kell tenni az erdősítések előtt a termőhely vizsgálatot, a termőhely feltérképezést. Meg kell határozni a termőhely függvényeként telepíthető célállományokat. Az erdők rendeltetése szerinti hasznosításának megfelelően az elsődleges fatermesztést szolgáló és a különleges rendeltetésű erdőkben, illetve fásításokban a gazdálkodási irányelveket és módszereket differenciálni szükséges. Az erdészeti terület hasznosítási és fajaj gazdálkodási irányelveit tovább kell fejleszteni. Ki kell alakítani a korszerű erdőművelési, így erdő-felújítási, erdőtelepítési, fásítási, erdőnevelési, erdővédelmi eljárások és technológiák rendszerét, elsősorban a biológiai, műszaki, technikai és gazdaságossági kérdések alapján, különös figyelemmel a gépesítési lehetőségekre. Meg kell valósítani az erdészeti nemesítés eddigi eredményeinek gyakorlati hasznosítását (fajtaminősítést) és ezzel összefüggésben az ellenőrzött szaporító anyag termesztés módszereit. Felül kell vizsgálni, és korszerűsíteni kell az erdészeti mag- és csemete-szabványokat. Megbízható alapot kell teremteni a szakmai és pénzügyi szabályok követelményeinek kialakításához, meghatározásához, a végzett munka értékeléséhez.

(Erdőművelés I. 5-ik oldal)

Az általános elveken túl egyes szakmai követelmények is indokolták a

„Zöld Könyvek” korszerűsítését. Az állományok növekedésére a termőhelyi tényezők közül a legnagyobb hatást a talaj gyakorolja. Az erdőtípus és a genetikai talajtípus szintézise alapján viszont biztonsággal elhatárolhatók az egyes fajok tenyészterületei, az állományok fatermelése alapján megvonható a határ a gazdasági és egyéb rendeltetésű erdők között, a termőhely típusok összegzése a földrajzi, gazdasági egységek határát is adja.

A Majer-féle vízgazdálkodási fokokhoz laza termőhely feltérárási csatlakozott. A növényzet által jelzett vízgazdálkodási fokok és a genetikai talajtípusok közötti összefüggés csak részben volt tisztázott, így a következőkben bevezetésre kerülő új termőhelytípológiai rendszer a Majer-féle erdőtipológiai rendszer termőhelyi realizálása: az alkalmazott tipológia kiegészítve talajtani-termőhelyi vonatkozásokkal.

Sürgette a „Zöld Könyvek” korszerűsítését az anyagi-műszaki ellátottság színvonala is. 1960-ban talaj-előkészítő, ültető és ápoló gépek még alig álltak rendelkezésre. Továbbá 1960-ban még kevés szó esett az erdő egyéb funkcióiról, jóléti szerepéről, később azonban ezek érvényesítése nélkülözhetetlenné vált.

Hangsúlyozni kell azonban, hogy a 60-as évek végére kiérlelődött törekvések iránya a „Magyarország erdőgazdasági tájainak erdőfelújítási és erdőtelepítési irányelvei” című munka továbbfejlesztése, de nem elvetése volt. Ezért nem térünk ki az egyes erdőgazdasági tájak –földrajzi, geológiai és domborzati viszonyok tárgyalására, éghajlati jellemzésére, növényföldrajzi adatainak ismeretétére stb. Mindezek ott megtalálhatók. A különbség az volt, hogy az erdőtípusok helyett a termőhely-típusok kerültek előtérbe, azokon mindössze 14 célállomány szerepelt, és fejlettebb technológiák merültek fel. Ilyen értelemben tehát az újabb törekvések korszerűsítését egyben kiegészítését és folytatását jelentették az 1958-ban megkezdett munkának, úgy mondhatjuk, hogy a kettő együtt alkot teljes egészet. Mindennek jogszabályi kifejeződése volt az 1969. október 29-én kiadott MÉM 82 678 sz. utasítás, az Erdészeti Hivatal Műszaki Fejlesztési Főosztály „Erdőművelés továbbfejlesztése” tárgyban intézkedése. (Erdőművelés I. 22 oldal)

Az erdőgazdaságok az 1968. február hóban kiadott irányelvek és metodika (-Az erdészeti termőhely értékelés rendszere. -A célállományok jellemzése. -A termőhelytípusok és a célállományok kapcsolata. - Erdőterületek rendeltetése.) alapján elkészítették a táji erdőfelújítási és erdőtelepítési irányelvek, eljárások és technológiák, továbbá az 1956-ban megjelölt „erdőnevelési utasítás” revíziójára vonatkozó javaslatokat. Mivel az erdőművelés fejlesztése rendkívül szerteágazó és mégis komplex terület, a Főosztály szerint a munka csak akkor lehet eredményes és megnyugtató, ha a továbbfejlesztés munkájában az irányítás, a kutatás, a végrehajtás és az ellenőrzés illetékesei – az erdőművelési irányelvek, eljárások és technológiák kidolgozásában – tevékenyen közreműködnek. Ezért az erdőgazdaságok javaslatai felülvizsgálatára bizottságok kerültek megalakításra. A bizottságokban részt vettek az állami erdőgazdaság, állami erdő- és vadgazdaság, állami parkerdőgazdaság képviselői (igazgató, főmérnök, erdőművelési osztályvezető, csoportvezető), az EFE oktatói, az ERT-i munkatársai szakértői minőségben, az Állami Erdőrendező-ség, illetve Erdőfelügyelőség vezetői és az OEE. valamint, a MÉM képviselői. Az erdőművelési irányelvek, eljárások és technológiák erdőgazdaságonkénti revíziójára 1969. november 3. és 1970. január 31. között került sor. Az így kialakuló összevont egységes erdő- és termőhely-típológiai rendszerrel megteremtettük termőhelyeink átfogó rendszerezését, mely alapul szolgálhatott erdőművelési munkánk rövid és hosszú távon való felméréséhez és ütemezéséhez. Az erdőrészek termőhelytípusba sorolása és a feladatok rangsorolása révén a munka végrehajtásához szükséges előfeltételek (munkaerő, gép, szaporítóanyag, költség) egyértelműen meghatározatóak voltak. Az erdőgazdasági gyakorlat ezt követően a terület-hasznosítási, termőhely-értékelési és ehhez kapcsolódó technológiai típusok rendszerében működhetett, mely magában foglalta a gondolkodást, tervezést, végrehajtást, illetve számon kérést. Az így kialakuló termőhely-minősítő rendszer biztos alapjává vált az erdők osztályozásának és a jövőben is elősegítheti a pénzügyi alapok hatékonyabb felhasználását.

A termőhelytípológiára épülő „erdészeti termőhelyértékelés” alapjaiban megegyezik az elfogadott és a mező-

gazdasági területeken alkalmazásra került” földértékelési rendszer”- rel.

A kialakított termőhelytípus rendszer alapján 1969-ben bevezetett és évenként nyilvántartott országos erdészeti termőhely leltár.(Erdőrendezési adattár)

Az ERDŐMŰVELÉS könyvek lektorai: MÉM.: Dr. Birck O. Dessewffy I., Horváth I., Dr. Madas A. és az Erdészeti és Faipari Egyetem részéről Dr. Gál J. rektor, lektori véleményéből idézettek:

„Hazánkban először 1963-ban jelent meg olyan összefoglaló szakmai útmutató (szerk. Danszky István), amely az erdészeti tudományok akkori állásának megfelelően, ápolva a táji erdőgazdálkodás gondolatát, hasznosan foglalta össze, az elméleti és gyakorlati szakemberek által elért eredményeket. A maga idejében jelentős mértékben segítette elő az erdőtelepítési, fásítási és erdőművelési feladatok megoldását.

Az eltelt egy évtized alatt, az erdészeti üzemi gyakorlat és a tudományos kutatás igen jelentős lépéseket tett előre. Különösen a termőhelyfeltárás, a gépesítés, a szaporítóanyag termesztés, az állománynevelési munkák racionalizálása terén értünk el kimagasló eredményeket.

Az erdészeti termőhelyértékelés új rendszere, a termőhelyi tényezők, komplex figyelembevételével (éghajlat, hidrológiai viszonyok, genetikai talajtípus), lehetővé teszi az adott termőhely számára sokkal nagyobb biztonsággal tudjuk, a megfelelő célállományt megválasztani.

A célállományok jellemzése sikeres és mindenre kiterjedő, jól adja meg az általános ökológiai jellemzést, a fajok társulás- készségét, a számba vehető elegyfajokat és erdő típusokat, már de nagyon hasznos általános erdőművelési vonatkozásokat is megad. Külön kiemelő, hogy mind a célállományok jellemzésekor, mind a termőhelytípusok és a célállományok kapcsolatának jellemzésekor, mindenütt jelzi a várható fatömeg nagyságát és minőségét.

Az erdőgazdasági tájak és a termőhelytípusok kapcsolatának leírásakor, sikerült az összhangot megtalálni az eddigi táji erdőművelés és az új termőhely értékelés módszerei között.

A termőhely- típus csoportok és fatermesztési típusok összekapcsolásával, valamint a termőhely tesz-

telésének ismertetett új módszerével a korszerű követelményeknek megfelelő fatermesztési egységek kialakítását teszik lehetővé.

A korszerű erdőgazdálkodási szempontoknak, megfelelő az erdőterületek rendeltetésének ismertetése.

A hazai szakirodalomban, szinte elsőként találkoztunk az üdülőerdők és ezzel kapcsolatos teendők szakszerű leírásával. Jól sikerültek a tájvédelmi erdők és fásítások, a mezőgazdasági erdők, a mezőgazdasági területek és öntöző rendszerek védelmét szolgáló erdők (erdősávok, fasorok), a hullámtéri védőerdők és természetvédelmi erdők leírását tartalmazó rész. Külön kiemelő, hogy több mint egy évtizedes kutatómunka alapján bekerültek a táji fatermesztési táblázatok is.”

Az EFE rektora, lektori véleményében – a többi lektorral együtt – vizsgálta az ERDŐMŰVELÉS „ új termőhelytípológia” igen jelentős újszerűségét, szakszerűségét, alkalmasságát, időszerűségét.

Javasolom az EL. Vitaforumában, lektorok (3oldal) véleményét is folyamatosan nyilvánossá tenni.

A MÉM egyetértésével, határozatával, az Erdő- és Fagazdasági Egyesülés gondozásában, könyv alakban is közreadjuk a „Erdőművelés” kötetét, 3800 példányban, 1972. márciusában.

12/971 MINISZTERI EMLÉKESZTETŐ MÁRCIUS 29-I ÉRTEKEZLETRŐL.

Tájékoztató jelentés az új erdőtelepítési, erdőfelújítási, erdőnevelési és erdővédelmi irányelvekről.

A miniszteri értekezlet a jelentést tudomásul vette és az alábbi határozatot hozta:

Gondoskodni kell a jelentésben foglaltak széleskörű megismertetéséről. (Előadások és bemutatók)

Az új irányelveket fogantatókat kell az oktatás célját szolgáló anyagokban is.

Az érdekelt minisztériumi részlegek biztosítsák az Erdőgazdálkodási Szabályzat és az Erdőművelés I. és II. fent említett elvekkkel való összhangját.

A ZÖLDKÖNYVEK és az ERDŐMŰVELÉS, annak idején együtt jelentették az erdőtípológia és a termőhelytípológia alapokra helyezett táji erdőművelés bevezetését és kötelező alkalmazását. Rendszerváltás után a kötelező szó elmaradt.

MTA Erdészeti Bizottságától - Bondor, Danszky, Járó, Majer – Rendszerváltás során kapott feladatként, a magyar erdőművelés eredményeit és új célkitűzése-

ket(10 oldal) kiemelt részeit felvázoljuk. A szöveget kollégáim szerkesztették én csak aláírással hitelesítettem.

Ebből idézetek:

– Az erdőgazdálkodás ökológiai alapú fejlesztésének tudatos kiteljesedését 1970-től az ökológiai – termőhelyi illetve ökoszisztéma szemléletű erdőművelés adta meg. Erdőművelés I – II. /

„Ez az ökoszisztéma szemlélet érvényesül az erdőfelújítások, erdőtelepítések, fásítások fafaj megválasztásában, az erdőselejtési technológiákban, az erdőnevelésében és védelmében – a végrehajtásban – az erdőfelügyeltben egyaránt”.

– Tudatosítanunk kell, hogy az ökológiai ismereteken nyugvó erdőgazdálkodás alapja az erdőművelés. A korszerűen egyeztetett erdőművelési elvek szerint kezelt erdő döntően kielégíti a környezet-termesztvédelmi és üdülési funkciókat. Vissza kell állítanunk az erdőművelési munkák helyét, rangját és az erdőművelésben dolgozók megbecsülését.

– Úgy érezzük, hogy volt egy kiváló erdőművelői gárda/Aranycsapat/, akik minden ismert nehézség mellett nem a politikának, hanem a magyar erdőnek voltak tántoríthatatlan elkötelezettek. Életük, munkájuk, erkölcsi tartásuk példa lehet. Újra lehetne kezdeni azt a szoros, termékeny és kollegiális együttműködést, amely a 60-as években, a „Ma-

gyarország erdőgazdasági tájainak erdőfelújítási, erdőtelepítési irányelvei és eljárási „ című kötetek szerkesztése idején olyan gyümölcsöző volt.

Egy évtizeddel ezelőtt született meg a gondolat, az EL-ban, Zöldkönyvek megújításáról, melyet 2000-ben intézkedések sora követett.

Erdészeti Lapok 2007 június számában olvastam „Megújultak a Zöldkönyvek”. A hét kötetre utaló szöveget nem találtam.

EL-ok május Mátyás Csaba akadémikus kollégám cikke jelent meg: Felújítuk-e a Zöldkönyveket?

E célból került sor a 2009.02.18-án Vitaforum megrendezésére. Miután a Zöldkönyvek és az ERDŐMŰVELÉS mindkettő szerkesztője voltam kötelességemnek tartottam egy cikk megjelentetését” A Zöldkönyvek keletkezésének, továbbfejlesztésének körülményei és eredményei” címmel. EL-ok szerint cikkem túl hosszúra sikeredett, elvetélt.

Számomra tudományosan és etikailag elfogadhatatlan az ERDŐMŰVELÉS könyv mellőzése, amely a Zöldkönyvek megújítás során tapasztalható.

A Zöldkönyvek megújításával kapcsolatos polémiák kulcskérdésének tartom, az ERDŐMŰVELÉS köteteinek jogfolytonossági aktualizálását.

E körben felidézném az OEE.EL. 2004 szept. és nov. számban megjelent

Németh János megjelent cikkét – Merre tart erdőművelésünk? – amelyen az erdőművelés hanyatlásáról ad számot, mind a hazai tudomány, mind a gyakorlat területén, valamint 2004 nov. Schandl Lajos: Hozzászólás és Haag János: Egy tő melletti erdész véleménye.

1957-1970 A Zöldkönyvek és az ERDŐMŰVELÉS kötetek létrehozói. Főhajtóságok: OEF. és MÉM., Elméleti-tudomány – főként Soó, Zólyomi akadémikusok/ELTE/, Szaktudomány /ERTI, EFE/ és a gyakorlati erdőművelők.

A Zöldkönyvek és ERDŐMŰVELÉS létrejöttében oroszlánrész vállalt Babos Imre, Majer Antal, Járó Zoltán és Solymos Rezső szaktekintélyek kiemelkedő munkájukért az Erdészeti társadalom részéről köszönet illeti.

1955-1970 között – a sors mérhetetlen jóvoltából – egy nagyon tehetséges erdőművelői gárdának voltam elfogadott irányítója. Mondhatnám úgyis egy nagyszerű zenekarnak melynek irányítója: a karmester.

Kelt Budapesten, 2009. április

Dr. Danszky István

a mezőgazdasági (erdészeti) tudomány kandidátusa

* * *

A Dr. Danszky István szerkesztette Zöld Könyvek professzori méltatása és az Erdőművelés kötetek lektorainak véleménye elolvasható az Erdészeti Lapok honlapján (www.erdeszetilapok.hu).

Kerületvezető erdészek figyelem!

Az Erdészeti Lapok szerkesztősége kéri a kerületvezető kollégákat, hogy aki megőrizte szolgálati naplóját, juttassa el a szerkesztőségbe. Szeretnénk ezekből a feljegyzésekből kivonatolni, és a tanulságos, érdekesebb eseményeket, megfigyeléseket közreadni. A naplókat természetesen visszajuttatjuk a feladónak. Ha fénymásolatot kapunk az is alkalmas a szerkesztésre. Megkülönböztetett figyelemmel várjuk idős erdészek feljegyzéseit.

A szerkesztőség

Új belépők

Győr Erdőgazdaság HC: Kertész Eszter erdőmérnök, Kovács Richárd erdőmérnök; **Nagykanizsai HC:** Gazsi Richárd egyéb felsőfok; **Tatabányai HC:** Lovasi Gábor egyéb felsőfok; **Szolnoki HC:** Sulyok Csaba erdőmérnök

Honlapjaink:

www.oee.hu • www.erdeszetilapok.hu
www.forestpress.hu • www.erdo.hu

T á j é k o z t a t á s

Az Erdészcsillag Alapítvány 2009/2010. tanévre Erdészeti Ösztöndíj Pályázatot hirdetett három kategóriában:

- 1 fő egyetemi hallgató
- 1 fő szakközépiskolai tanuló
- 1 fő szakiskolai tanuló

részére.

A pályázati kiírásra összesen hat pályázat érkezett be, melyből a:

- NYME Erdőmérnöki Kar (Sopron) 3 pályázatot
- Dráva Völgye Középiskola (Barcs) 1 pályázatot
- Bedő Albert Középiskola, Erdészeti Szakiskola (Ásotthalom) 1 pályázatot
- Mátra Erdészeti, Mezőgazd. és Vadgazd. Szakképző Isk. (Mátrafüred) 1 pályázatot

küldött.

A beérkezett pályázatokat az Erdészcsillag Alapítvány Kuratóriuma 2009. július 21-i ülésén értékelte és az alábbi döntést hozta:

- egyetemi hallgató kategóriában Lunk Eszter (Sopron)
- középiskolai tanuló kategóriában Mikulásik Márton (Barcs)

részesült ösztöndíjban.

Az ösztöndíjra jogosító okirat ünnepélyes keretek között, az érintett iskola tanévnyitóján kerül átadásra.

Gémesi József
az Erdészcsillag Alapítvány
Kuratóriumának elnöke